

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **Z. N.**, zastoupené JUDr. Janou Mikulovou, advokátkou se sídlem v Ostravě, Stodolní 17, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 6. 2006, č. j. 65 Az 3/2004 - 47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatelky, JUDr. Janě Mikulové, advokátce se sídlem v Ostravě, Stodolní 17, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou u Krajského soudu v Ostravě dne 14. 8. 2006 se stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 30. 9. 2004, č. j. OAM-2766/VL-20-08-2004, kterým jí nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), s tím, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, ve znění platném v době vydání rozhodnutí. Stěžovatelka zároveň žádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů a osvobození od soudních poplatků. Po ustanovení právního zástupce byla kasační stížnost doplněna podáním, které bylo soudu doručeno dne 16. 11. 2006.

Správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 22. 12. 2006, které bylo soudu doručeno dne 29. 12. 2006, popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány

v souladu s právními předpisy. Odkazuje přitom na správní spis, zejména na vlastní podání a výpověď stěžovatelky, kterou učinila během správního řízení. Veškeré námitky stěžovatelky byly pouze obecně formulované a soud dospěl ke stejnému závěru jako správní orgán, tedy že jediným důvodem žádosti o azyl byla potřeba legalizace jejího pobytu v České republice. Soud se vypořádal s její tvrzenou obavou z návratu do země svého původu kvůli nebezpečí teroristických útoků. Stěžovatelka se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, aniž by její argumentace byla po skutkové a právní stránce konkrétní, a ministerstvo proto považuje její námitky za formální. Je na ní, aby věrohodně doložila, že je v zemi svého původu pronásledována z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu a správní orgán má povinnost zjistit skutkový stav pouze v rozsahu důvodů, které ona sama uvedla. Podle názoru správního orgánu kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, proto ji navrhuje pro nepřijatelnost odmítnout, případně pro nedůvodnost zamítnout.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatelka namítá zákonné důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, protože má za to, že splnila zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu. Správní orgán nezjistil dle jejího názoru přesně a úplně skutkový stav věci, čímž porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění platném v posuzovaném období, a v důsledku toho nesprávně právně posoudil její žádost o azyl. V zemi svého původu má stěžovatelka strach o život pro poměry, které tam vládou, a znemožňují jí tam žít. Její problémy jsou popsány v čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, kterou vydal Vysoký komisař OSN v lednu 1992 v Ženevě, ze které cituje: „*Může se stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama o sobě ještě nepředstavují pronásledování (např. různým formám diskriminace), ale jsou v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory (např. obecné ovzduší nejistoty v zemi původu)... úvahy (opodstatněné obavy z pronásledování) se nemusejí nutně zakládat*

na vlastních osobních zkušenostech žadatele. To, co se stalo např. jeho přátelům, příbuzným a dalším členům stejné rasové nebo společenské skupiny může klidně ukazovat, že jeho obavy v tom smyslu, že se sám dříve nebo později stane obětí, jsou opodstatněné. Relevantní jsou zákony země původu a zejména jejich aplikace“.

S otázkou povinnosti správního orgánu zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu v situaci, kdy azylově relevantní důvody stěžovatelka ani netvrdí, se již Nejvyšší správní soud dostatečně vypořádal např. ve svých rozsudcích ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41, nebo ze dne 26. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 – 47, které jsou dostupné na www.nssoud.cz.

Zemí původu stěžovatelky je Ruská federace, autonomní oblast Kabardinsko - balkarská republika, která se nachází v blízkosti Ččenska a Severní Osetie. Neklidnou situaci v kavkazské oblasti Ruské federace se již Nejvyšší správní soud opakovaně meritorně zabýval, např. v rozsudcích ze dne 8. 2. 2006, č. j. 6 Azs 221/2005 – 58, nebo ze dne 3. 8. 2006, č. j. 7 Azs 170/2005 - 82. K problému potenciálně hrozícího nebezpečí teroristických útoků s ohledem na individuální situaci stěžovatele se Nejvyšší správní soud vyjádřil také v rozsudku ze dne 7. 4. 2004, č. j. 6 Azs 47/2003 – 100, (všechny citované rozsudky jsou dohledatelné na www.nssoud.cz).

Nelze přehlédnout ani fakt, že stěžovatelka nepožádala o azyl bezprostředně po svém příjezdu na území České republiky, ale až po vypršení platnosti turistického víza, na něž přicestovala, což svědčí o účelovosti podané žádosti o udělení azylu (srov. např. rozsudek ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, taktéž na www.nssoud.cz).

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatelka podala návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud v Ostravě stěžovatelce k její žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 4 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění platném od 1. 9. 2006] a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 4800 Kč. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně stěžovatelky JUDr. Jany Mikulové do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

